2002-6-RE

CAUSA 2002-6-RE

Número de registre: 201-2002. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 25 D'OCTUBRE DEL 2002

BOPA núm. 83, del 31 d'octubre del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 17 de setembre del 2002 pel Sr. Alfons Clavera Arizti, representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2002 sobre la inadmissió de la causa 2002-6-RE.

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2002;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedent únic

El 17 de setembre del 2002, la representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal va formular recurs de súplica per demanar la revocació de la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2002-6-RE, presentat per presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a la presumpció d'innocència reconeguts a l'article 10 de la Constitució. Aquesta inadmissió a tràmit va ser acordada per l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2002.

Pel que fa a la vulneració del dret a la jurisdicció, la representació processal dels recurrents considera que els tribunals ordinaris no van relatar de manera completa les proves que van ser practicades durant la instrucció, algunes de les quals eren proves de descàrrec i afavorien els seus mandants. D'altra banda, també considera que la sentència del Tribunal de Corts "no té en compte ni es pronuncia sobre totes les pretensions deduïdes en el recurs d'apel·lació, tenint en compte que en aquest tipus de recurs cada pretensió coincideix amb cadascun dels greuges invocats per l'apel·lant que no poden quedar sense contesta".

Pel que fa a la presumpció d'innocència, la representació processal estima que un tribunal no pot condemnar fonamentant-se en una única prova imprecisa, ara bé, "en el procés penal incoat i fallat no apareix en moment anteprocessal o processal cap prova directa, i tampoc indirecta o de presumpcions, sinó únicament l'existència d'indicis o sospites, i diverses proves de descàrrec que han estat silenciades de manera intencionada".

Per acabar, l'escrit sol·licita al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit el recurs d'empara 2002-6-RE i dicti sentència "atorgant l'empara constitucional, declarant la lesió del dret a la jurisdicció i del dret a la presumpció d'innocència i declarant la nul·litat radical de la sentència del Tribunal de Corts, dictada el 5 d'abril del 2002 i conseqüentment la sentència del Tribunal de Batlles de data 17 de maig del 2001, i reposant a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures escaients".

Fonament jurídic únic

El recurs de súplica, presentat contra el nostre aute del 9 de setembre del 2002, torna a repetir les al·legacions contingudes en l'escrit de demanda d'empara sense aportar noves consideracions o plantejaments, tret de les relatives al seu desacord sobre la valoració jurídica efectuada per aquest Tribunal en decidir la no admissió a tràmit del recurs. Així doncs, no cal retornar a allò que es va dir i sí que és procedent reiterar la decisió d'inadmissibilitat a tràmit de l'aute esmentat per manca de contingut constitucional de la demanda.

No obstant això, hem d'insistir en la delimitació dels àmbits competencials d'aquest Tribunal ja que aquest tema sembla constituir el nucli obscur de la intel·lecció del demandant sobre la viabilitat processal del seu recurs d'empara.

En primer terme, el recurs de súplica torna a insistir (tal com s'havia assenyalat en els recursos d'apel·lació i en el de nul·litat d'actuacions davant el Tribunal de Corts i, després, en el d'empara davant aquest Tribunal) que el tribunal ordinari a quo no va tenir en compte tres proves efectuades en la relació dels fets provats. La conseqüència d'aquesta omissió, es torna a repetir, ocasiona una incongruència que vulnera el dret a la jurisdicció. El Tribunal de Corts ja va contestar aquesta al·legació assenyalant que no entrava en la valoració de la seva absència perquè "aquesta facultat de l'òrgan d'apel·lació haurà d'exercir-se amb mesura i tan sols en aquells supòsits en què l'error de la prova resulti del tot evident". D'aquesta manera el Tribunal de Corts ha considerat que no hi ha evidència d'error en la valoració de la prova en el seu conjunt o, dit d'una altra manera, que aquesta valoració, al seu parer, és raonable. D'això es dedueix que no existeix cap incongruència omissiva: s'hi estigui d'acord o no, el Tribunal de Corts ha efectuat un judici i ha contestat expressament la petició de la part de manera global, considerant que l'òrgan judicial la decisió del qual era objecte de recurs d'apel·lació havia actuat correctament en el moment de valorar els fets que considerava rellevants al cas i, tàcitament, assenyala que les altres proves possibles mancaven de rellevància decisòria. En aquest context processal, el Tribunal Constitucional no té cap competència per poder indicar a un òrgan de la jurisdicció ordinària com ha de valorar les proves o com ha de decidir sobre la valoració de les proves que hagi efectuat un altre òrgan jurisdiccional inferior i, menys encara, assenyalar, encara que només fos de manera indiciària, quin hauria de ser el sentit de la seva decisió.

En segon lloc, es torna a repetir l'al·legació de vulneració de la presumpció d'innocència. Però succeeix el mateix que en el supòsit anterior: la pretesa vulneració gira de nou al voltant de si s'han produït uns fets determinats i de si les proves presentades per al·legar-los en defensa pròpia s'han tingut en compte o no, si s'han valorat de forma adequada, etc. Aquest Tribunal tampoc és

competent en aquest cas perquè la direcció del procés correspon a la jurisdicció ordinària i és a aquesta a qui competeix seleccionar les dades fàctiques i probatòries pertinents per tal de formar el judici decisori corresponent i adoptar la resolució que correspongui. En aquest sentit, sorprèn, per exemple, que no s'hagi al·legat indefensió, o tracte discriminatori, o activitat arbitrària, o manca de motivació de les resolucions, o rebuig de proves, qüestions en què aquest Tribunal sí que pot entendre i, al final, pronunciar-se positivament o negativament, després del procés d'empara corresponent.

Com hem tingut ocasió de repetir, el dret a la jurisdicció que consagra l'article 10 de la Constitució no confereix el dret a una resolució favorable i, aquest Tribunal no ha de pronunciar-se sobre el fet de saber si els jutges de primera instància van resoldre encertadament o no sobre el fons, però sí que hem de verificar que es van pronunciar respectant les disposicions constitucionals. Concedeix el dret què el procés es desenvolupi amb totes les garanties de defensa i que no existeixin pronunciaments arbitraris, és a dir, sense fonamentació jurídica, ambdós punts sobre el quals no apareix cap dubte visible que no hagin estat satisfets.

Per consegüent, com s'indicava al començament, hem de denegar la pretensió continguda en el recurs de súplica i declarar definitivament la no admissió a tràmit del recurs d'empara 2002-6-RE per manca evident de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat pel Sr. Alfons Clavera Arizti, representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal contra l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2002 que inadmetia a tràmit el recurs d'empara 2002-6-RE.

Segon

Notificar el present aute al Sr. Alfons Clavera Arizti, representació processal dels recurrents, al president del Tribunal de Corts, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 25 d'octubre del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat